

KAPITEL ETT

5 juni

Det var en blåsig natt i början av juni. Den kraftiga vinden var kall för årstiden och drev Bråvikens vatten i vågor mot Kolmårdens branta bergssidor. Skummande och fräsande krossades det bräckta vattnet mot de vassa klipporna. Milliontals vattendroppar omvandlades till en fuktig rök som steg och vätte ned den mörka bergssidan.

Halvvägs upp på klippväggen avtecknade sig siluetten av en man som klättrade uppåt. Han var klädd i svarta skyddande kläder som smet åt runt den kraftiga kroppen. På fötterna hade han grova kängor med djupa mönster som gav bra fäste mot det skrovliga, sprickfyllda berget. Bergsbranten stupade nästan lodrätt ned i Bråvikens svarta vatten.

Mannens grovmejslade ansikte avslöjade att han inte var någon van bergsklättrare. Det var stelt av rädsla och koncentration. Små rännilar av svett rann nedför kinderna och hans händer hade skurits blodiga mot sprickor och vassa ojämnheter. Men han tog sig mödosamt uppåt. Sakta men säkert.

Han hade kunnat välja en enklare väg för att ta sig upp till brantens topp och den skyddande skogen. Men han hade inte vågat. Risken för upptäckt hade varit för stor. Allt hängde på att han osedd kunde ta sig tillbaka upp.

Hans kraftiga armmuskler värkte av ansträngning. Han var tvungen att förtränga smärtan, tröttheten och att den nedkylda kroppen hotade att domna bort. Han visste inte varifrån han hämtade styrkan som tog honom allt närmare klippkanten ovanför.

Bakom mannen, ute på Bråviken, syntes lanternorna från en containerbåt som långsamt stävlade in mot Norrköpings hamn. Ljusen från staden lyste upp delar av himlen i söder. I öster bort mot Bråvikens inlopp och det öppna havet syntes en svag ljusning som skvallrade om att solen var på väg upp. Mannen visste att han var tvungen att nå toppen innan morgonsolen nådde ovanför horisontlinjen.

Han stannade till några sekunder för att hämta andan och låta de plågade musklerna få en stunds återhämtning. När han försiktigt tittade uppåt och såg klippkanten ovanför sig kände han stor lättnad. Mannen drog in luft i de hårt ansträngda lungorna och fortsatte klättringen. Han motstod frestelsen att återigen titta uppåt. I stället lade han ned hela sin koncentration på att hitta sprickor och ojämnheter som kunde ta honom vidare. Han fick inte falla. Hans liv skulle då obönhörligen ta slut. Kroppen skulle krossas mot de vassa klipporna nere vid vattenbrynet. Dessutom skulle hans uppdrag spolieras. Kroppen skulle upptäckas och allt avslöjas. Mannen försökte förtränga

alla sådana tankar och jobbade vidare. Rytmiskt. Höger arm, höger ben. Vänster arm, vänster ben. Uppåt.

Plötsligt kände han hur de blodiga fingrarna fick grepp om klippkanten. Han utnyttjade de absolut sista krafterna genom att skjuta ifrån med benen och pressa sig över kanten. Mannen rullade bort från stupet och hamnade på rygg i det korta gräset. Han låg stilla. Det enda som rörde sig var den breda bröstkorgen som hävdades när han sög in så mycket syrefylld och livgivande luft som möjligt. När han efter några minuter kände hur kramperna och värken gav med sig reste han sig försiktigt upp på darrande ben. Han såg ut över Bråvikens vatten, medan den hårda vinden slet i hans hår och i kläderna. Det grova ansiktet och de klarblå ögonen avslöjade inget om hans sinnestämning. Mannen stod kvar några sekunder som om han filosoferade. Sedan vände han resolut ryggen mot branten och gick in i den mörka barrskogen som växte uppe på toppen. En skog som följde bergsbranten utefter viken nästan ända från Norrköping och ut till havsbandet.

Tack vare sin goda fysik återhämtade mannen sig snabbt. Han gick raskt och målmedvetet mellan de höga granarna och tallarna. Bortsett från ljudet av mannens fötter mot gräset och ljungen, var det nästan tyst inne i skogen. Det enda som hördes av den hårda blåsten var ett avlagset brus. Plötsligt ljud lockropet från en lom. Det lät klagande och trolskt. Mannen rös till. Den nedkylda kroppen började göra sig påmind. Han skyndade på sina steg och längtade efter torra kläder och värme. Men än var han inte färdig. Det var mer att göra denna natt.

Han kom fram till en glänta i skogen och en smal grusväg syntes. I gläntan stod en Volvo V70 parkerad. Ur ena byxfickan tog mannen upp en nyckelknippa. Innan han lämnade den skyddande skogen och gick ut i gläntan stod han stilla några sekunder och lyssnade. Allt var tyst. Den hårda blåsten hade bedarrat och endast en svag susning hördes bland skogens träd.

När mannen kände sig nöjd gick han försiktigt fram till bilen. Med stela, fumliga fingrar låste han upp bagageluckan. Han böjde sig fram och lyfte upp en bärbar kommunikationsradio ur dess innandöme. Han kunde inte låta bli att dra lite på munnen och ge en eloge till det genialiska i att använda detta ålderstigna sätt att kommunicera. Vem övervakade en sändning över en kommunikationsradio? Ingen.

Försiktigt ställde han ned radion på marken och greppade en liten mikrofon och vred på några knappar som var placerade mitt på själva radion.. Ett svagt brusande hördes ur en högtalare. Mannen förde upp mikrofonen till munnen samtidigt som han tryckte in sändarknappen.

” *Braxen till Svärdfisken. Svärdfisken kom!* ” sade mannen med en röst som lät skrovlig och raspig. Han släppte sändarknappen och väntade. Inget annat än brusandet från högtalaren hördes. Mannen tryckte in knappen igen.

” Braxen till Svärdfisken! Svärdfisken kom!” Den här gången uppfattades hans anrop och en metallisk röst bröt igenom brusandet.

” Svärdfisken här. Braxen kom!”

Mannen suckade till av lättnad och tryckte in sändarknappen.

” Har hittat ett mycket tänkbart fiskeställe. Småfiskar har simmat in. Kan vara rätt plats. Kom.”

Han släppte knappen och lyssnade spänt. Lommens rop hördes igen över skogen och mannen gissade att den satt på någon av de talrika öarna och kobbarna ute på Bråviken.

Det raspade till i högtalaren.

” Håll fiskestället under uppsikt. Kom.”

” Okej, Det är uppfattat. Klart slut från Braxen.”

” Klart slut.”

Mannen stängde av kommunikationsradion och ställde tillbaka den i bagageutrymmet. Han tryckte försiktigt igen luckan och såg sig omkring. Det hade börjat ljusna nu och han kände sig nöjd med nattens arbete. Han gick fram till dörren på förarsidan och låste upp. Hans kropp skälvde till när han sjönk ned i sätet. Det var hög tid att ge sig iväg. Innan han drog på sig lunginflammation. Nu när spänningen började släppa, uppfattade hans kropp hjärnans signaler och han frös som han aldrig gjort tidigare. Med darrande fingrar fick han in nyckeln i tändningslåset och vred om. Bilen startade vid första försöket. Han gav den gas och rullade sakta iväg på grusvägen. Bilen försvann mellan de höga granarna och furorna. Skogen blev återigen tyst. Bilens däck hade rivit upp lite damm. Det låg kvar över vägen en stund och sjönk sedan sakta tillbaka. Det var det enda som skvallrade om att det varit någon mänsklig aktivitet i skogen denna natt.